

International Journal of **Kannada** Research

www.kannadajournal.com

ISSN: 2454-5813
IJSR 2017; 3(2): 70-74
© 2017 IJKS
www.kannadajournal.com
Received: 13-02-2017
Accepted: 14-03-2017

ಸಂಧ್ಯಾಕುಮಾರಿ.ಪಿ
ಸಂಶೋಧನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ
ಸರಕಾರಿ ಕಾಲೇಜು,
ಕಾಸರಗೋಡು

ಪ್ರಾಚೀನ ತುಳು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರೇರಣೆ

ಸಂಧ್ಯಾಕುಮಾರಿ.ಪಿ

ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, ಮಹಾಭಾರತೋ, ದೇವೀಮಹಾತ್ಮೆ, ಕಾವೇರಿ, ಕರ್ಣಪರ್ವ, ಅನಂತವ್ರತ ಕಥೆ, ರುಕ್ಮಿಣೀಸ್ವಯಂವರ, ಕೀಚಕವಧೆ, ಭಾಣಾಸುರ ವಧೆ, ಏಕಾದಶ್ಯುಪವಾಸೋಂತಾ ಕಾವ್ಯೋ (ಅಂಬರೀಷೋಪಾಖ್ಯಾನ), ಗಣಪತಿ ಹವನವಿಧಿ, ಪುಣ್ಯಾಹವಿಧಿ, ನಾರಾಯಣ ದೇವರೆ ಅವತಾರ ವರ್ಣನೆ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ತುಳು ಕೃತಿಗಳ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊರಕಿದೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿದ್ದು ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ. ದೊರೆತ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿವೆ.

ಡಾ. ವೆಂಕಟರಾಜ ಪುಣೆಂಚಿತ್ತಾಯರು ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ತುಳುಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥಸ್ಥ ಪರಂಪರೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ತುಳುಭಾಷೆಯ ಕೃತಿ ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ ಪತ್ತೆಯಾದಾಗ ತುಳುಭಾಷೆಗೆ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಪವಾದ ದೂರವಾಯಿತು. ತುಳು ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಪತ್ತೆಯಾದ ಮೊದಲ ಕೃತಿ ಭಾಗವತೋ ಆಗಿದ್ದರೂ ಇದು ತುಳುವಿನ ಮೊದಲ ಕೃತಿಯಲ್ಲ. ಆ ಬಳಿಕ ದೊರೆತ ಮಹಾಭಾರತೋ ತುಳು ಕಾವ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೌಢವಾದುದು. ಮಹಾಭಾರತೋ ಮತ್ತು ತ್ರುಟಿತ ಕರ್ಣಪರ್ವ ಕೃತಿಗಳು 14ನೇ ಶತಮಾನದ್ದೆಂದು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲೂ ಪೂರ್ವ ಕವಿಗಳ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳ ಉಲ್ಲೇಖವಿರುವುದರಿಂದ ತುಳುಭಾಷೆಯ ಕಾವ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಸುಮಾರು 12ನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು ಎಂದು ಊಹಿಸಬಹುದು.

14ನೇ ಶತಮಾನದ ಅನಂತರದ ರಚನೆಯಾಗಿ ಇಂದು ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುವ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ತುಳುವಿನ ಪ್ರಾಚೀನ ಕೃತಿಗಳೆಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೊದಲೇ ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಕೃತಿಗಳು ರಚನೆಯಾಗಿವೆಯೆಂಬ ಮಾಹಿತಿ ಇದ್ದರೂ ಕೃತಿಗಳು ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸ್ತುತ ದೊರೆತ ತುಳು ಕೃತಿಗಳನ್ನೇ ಆಧಾರವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಾಚೀನ ತುಳುಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲಾಗಿರುವ ಪ್ರೇರಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದು. ಪ್ರತೀ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಯ ರಚನೆಗೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಪ್ರೇರಣೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ತುಳುಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ರಚನೆಗೆ ಪ್ರೇರಣೆಯಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ವಿವರಿಸಬಹುದು.

ಧಾರ್ಮಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಪ್ರೇರಣೆ

ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಮಧ್ಯಯುಗದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಯುಗದಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯೇ ಮೂಲ ಪ್ರೇರಣೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲೂ ಮಧ್ಯಯುಗದ ಆರಂಭ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶೈವ ಹಾಗೂ ವೈಷ್ಣವ ಪಂಥಗಳು ಪ್ರಬಲವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕ್ರಿ.ಶ 14-17ನೇ ಶತಮಾನಗಳ ನಡುವೆ ಕರಾವಳಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತುಳುನಾಡಿನ ಧಾರ್ಮಿಕ ಇತಿಹಾಸವು ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹಿಂದು ಧರ್ಮದ ವಿಭಿನ್ನ ಶಾಖೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ರಾಜಾಶ್ರಯವನ್ನೂ ಪಡೆದು ಪ್ರಗತಿ ಪಥದಲ್ಲಿ ನಡೆದವು. ಶೈವ, ವೈಷ್ಣವ, ಜೈನಧರ್ಮಗಳು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ಗಳಿಸಿದ್ದವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಶಾಸನಾತ್ಮಕ ಆಧಾರಗಳಿವೆ. 14ನೇ ಶತಮಾನದ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ವೈಷ್ಣವಪಂಥವು ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ

Correspondence
ಸಂಧ್ಯಾಕುಮಾರಿ.ಪಿ
ಸಂಶೋಧನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ
ಸರಕಾರಿ ಕಾಲೇಜು,
ಕಾಸರಗೋಡು

ಶೈವಪಂಥವೂ ಮುಂದುವರಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬ ಅಂಶ ಕ್ರಿ.ಶ 1366ರ ಒಂದು ಶಾಸನ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ತುಳುವಿನಲ್ಲೂ ಮಧ್ಯಯುಗದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಶೈವ, ವೈಷ್ಣವ ಪಂಥಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೃತಿಗಳು ರಚನೆಯಾದದ್ದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ವೈಷ್ಣವ ನೆಲೆಯ ಕಾವ್ಯವಾದ ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಲಾಗಿದೆ. ವಿಷ್ಣುತುಂಗನು 'ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ವಿಪ್ರರಾದರೂ ಭಾಗ್ಯಹೀನರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಏನು ಫಲ' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ಹರಿ ಭಕ್ತಿಯ ಮಹತ್ವದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ.

'ಮೂಢಮೂರ್ಖರೆಕಜ್ಜಿರೆಕಂಧರೆಕಾ-
ಗಾಢಗರ್ವಿಕ ಕರ್ಮಿಕ ಮಂತ್ರಿಕಕಾ
ನಾಡ ತಂತ್ರಿಕ ಮೌನಿಕ ಮಾನ್ಯರೆಕಾ
ಗೂಢಮಚ್ಯುತ ಭಕ್ತಿಯೆ ಮೂಲಬಲಂ'.

'ಸ್ನಾನಮೌನವ್ರತಾದಿಗುಣಚ್ಛೇರೆಕಾ
ಕಾನನಾಪ್ತರೆಕಾ ಕಲುಷೇರ್ಕುಳಕಾ
ಹೀನಜಾತಿಕ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷೇರ್ಕುಳಕಾ
ತಾನ್ ಬಂಧುವತಾರೆ ವಿಭಕ್ತಿ ದೃಡಂ'
(ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, ಅಧ್ಯಾಯ-4, ಪದ್ಯ 20, 21)

ಹರಿನಾಮವಿಲ್ಲದ ಕತೆ ನಿಷ್ಫಲ, ತಾಪತ್ರಯದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವರನ್ನು ವಿಷ್ಣುಕಥಾಮೃತ ಕಾಪಾಡುವುದು. ವಿಷ್ಣು ಕಥೆಯು ಮಾನವರನ್ನು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನಿರುವ ಕಡೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ. ಕಾವ್ಯದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಫಲಶ್ರುತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಷ್ಣುತುಂಗ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

'ಅಂದೆನೇರೊರಿ ಪಣ್ಕೆರ್ ಕೇಳ್ ಕರ್(ಪರಿತುಪ್ಪುಕಿ ಲೋಕೊಂ)

ಟ್ಂದೆನಾದರಿತರ್ಥಿಟ್ ಸೂಕ್ತಿಪುಕೀ ಹರಿಭಕ್ತ ಜಗತ್ತೀನ್
ಮದಪಂತೆ ನಿರೀಕ್ಷಿತ್ ಶ್ರೀಹರಿಲಾ ಕೊಂಡಾಡ್‌ಸ್
ನಿತ್ಯೋ ಪದೆವುಪ್ಪೆರ್ ನಂತನಿಜಾತ್ಮೊಮಿನೀಂದವು
ವೇದಪ್ರಮಾಣೊ'

(ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, 3ನೇ ಸ್ಕಂದ, ಅಧ್ಯಾಯ 23, ಪದ್ಯ 41)

ತುಳು ಮಹಾಭಾರತೋ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆದ ಅರುಣಾಬ್ಜನೂ ಕಾವ್ಯದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹರಿಭಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಆತನಿಗಿರುವ ನಿಲುವನ್ನು ಸಾರುತ್ತಾನೆ.

'ಈ ಪದ್ಯೊಂಕುಳೆ ಪಂಡಕೇಂಡ ಪಠಿತ ಮಾನಿತಿ
ಜಂತುವಿನ
ತಾಪೊ ಚೆಟ್ನಾಸ್ ರೂಪೊ ವರ್ಧಿತ್ ಕೋಪೊ
ಮಚ್ಚರೊ ವರ್ಜಿತ್
ಶ್ರೀಪತಿಪ್ರಿಯೆಯಾಸ್ವನೇಕಸುಖಾನುಭೊಂಕುಳೆ
ಭೋಗಿತ್
ದೀಪೊಂತಂದೊ ವಿರಾಜಿತಚ್ಯುತಟೂಡ ಕೂಡುವೆ
ಮಿತ್ತ್'

'ಮಂದಜೋದರನಾಮ ಕೂಡ್‌ಸ್ವಿ ಭಾರತೊಂಟರೆಯಕ್ಕರೋ
ದ್ವಂದ್ವಕರ್ಣಪುಟೊಂಕ್ ಕೇಳುವಿನ್ ಮೋಕ್ಷೊ ಪ್ರಾಪ್ತಿಪೆರಕ್ಷೀಣಂ'

'ಆಯುರೈಶ್ವರಿಯೊಂಕುಳರ್ಥೊಮ

ಪುತ್ರಮಿತ್ರೊಕಳತ್ತೊಮಾ

ಶ್ರೇಯಸ್ಸೆಡ್ಡೆ ಮಹತ್ತೊ ಸಂಪದೊ ಮಂಗಲಂಕುಳ
ಕೀರ್ತಿಯಾ

ಕಾಯಸೌಖ್ಯೊಮ ಭುಕ್ತಿಮುಕ್ತಿಯ ಭಕ್ತಿಜ್ಞಾನ ಸುತತ್ತೊ
ನಾ-

ರಾಯಣಾ ನಿಜಪಾದಪಂಕಜೊ ಸೇರು ಸಂಶೀಪನೇ
ಸದಾ'

(ಮಹಾಭಾರತೋ, ಸಂಧಿ 23, ಪದ್ಯ 29,30,31)

ಹೀಗೆ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ನೆನೆದವರಿಗೆ ಸೌಖ್ಯ, ಕೀರ್ತಿ, ಶೋಭನ ಸಂಪದಗಳು ಲಭಿಸುತ್ತವೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅಚ್ಯುತನಿಗೆ ಸದಾಕಾಲ ಅಂಥವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯಿರುತ್ತದೆ.

'ಜಾಸ್ತೊರಿ ಶೋಭೀಪ್ಪಿ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯಾಸ್ವ ನಾರ್
ಸಕಲಜೀವರಾಶಿಕ್‌ಳೆಟ್‌ಪ್ಪಕ್
ವಿಷ್ಣುಮಾಯೇಂದಿಂಚ ಪಣ್ಣೋವೊಣ್‌ಪ್ಪಾರೆಕಾವ
ಚೇತನಾ ಸ್ವರೂಪೀಣೇಂದಿಂಚ ಪಣ್ ಪೋವೊಣ್
ಪ್ಪಾರೆಕಾವ- ಬುದ್ಧಿ
ಸ್ವರೂಪೊಂತಾವನೀರ್ತ್‌ನಾರೆಕಾನ ನಮಸ್ಕಾರೋ'
(ದೇವಿಮಹಾತ್ಮೆ, ಪುಟ-65)

ಎಂದು ದುರ್ಗೆಗೆ ಶರಣಾಗುವ ರೀತಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ವಾಚನ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪ್ರೇರಣೆ

ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಕೃತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅನುವಾದಿತ ಕೃತಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಭಕ್ತಿಯೇ ಇವುಗಳ ಮೂಲನೆಲೆ. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಚಾಟುವಿಠಲನಾಥರನ್ನು ತುಳುವಿನ ಅರುಣಾಬ್ಜ ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣುತುಂಗರು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇವರು ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ರಚಿಸಿದಂತೆ ತುಳು ಕವಿಗಳಿಗೂ ಇದೇ ಉದ್ದೇಶ ಇದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯವನ್ನು 'ಪಾಡ್' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ತುಳು ಕವಿಗಳಿಗೆ ವಾಚನ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು.

ವಾಚನ ಮಾಡುವುದು, ಕೇಳುವುದು, ಸ್ತುತಿಸುವುದು, ವಿವರಿಸುವುದು, ವರ್ಣಿಸುವುದು ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ಪ್ರಾಚೀನ ತುಳು ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ-

- ನಾಣ ಕೇಳಿಲೆ ಕೃಷ್ಣರಾಯ ವಿಲಾಪ (ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ-7-14)
- ಚಿತ್ತವಲ್ಲಭೆ ಚಿಂತಿತಜ್ಞನ ಮುಕ್ತತಾ ಕಥೆ ಪುಣ್ಯೆನ್ (ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ-8-1)
- ಭೂವಲ್ಲಭೇರೀರೆನಿ ಪಿಂದಿರಿನಾ ನಾಮಂಚ ಸ್ತುತಿಕೋ (ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ-7-18)
- ಆ ವಿಸ್ಮಯೊ ಮಂಚ ರೆಚೇಪುಕ್‌ಣಾ ಪಿನನಾ ಬುಡ್ ಮೂಢೇ (ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ- 8-41)
- ಆ ವಿಸ್ಮಯೊ ಮಂಚಭಿವರ್ಣೆಪೊಳೇ ತೆರಿಯಂತ ಜನೊಂಕ್ (ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ- 10-15)

- ಅವುಲಾಕುಳೆ ವ್ಯಾಕುಲಿಪೋಯಿ ಕಥೇ ಮುನಿಮುಖ್ಯರೆ ಕೇಳಿ (ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ- 17-3)

ತುಳು ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ -

- ಈ ಪದೊಂಕುಳೆ ಪಂಡ ಕೇಂಡ ಪಠೀತ ಮಾನಿತಿ ಜಂತುವಿನ್(ಮಹಾಭಾರತೋ-24-29)
- ಪರಿಶಾಸ್ತ್ರೋ ಜಯೀತಿ ಕೃತಿ ಕೇಳಾಲೂ (ಮಹಾಭಾರತೋ-2-153)

ದೇವಿಮಹಾತ್ಮೆ ಕೃತಿಯು ಸಪ್ತಶತಿಯ ತುಳು ಗದ್ಯ ಅನುವಾದ. ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಕಥಾವಾಚನ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇದರ ರಚನೆಯಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಐದನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಕವಿ ನಮಸ್ತಸ್ಯೈ ನಮಸ್ತಸ್ಯೈ ನಮಸ್ತಸ್ಯೈ ನಮೋನಮಃ ಎಂದಿರುವುದರಿಂದ ಪೂಜಾವಿಧಾನದಲ್ಲೂ ತುಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಿರಬಹುದೆಂಬ ಊಹೆಯನ್ನು ಡಾ.ವಸಂತ ಭಾರದ್ವಾಜರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ¹.

ನುಡಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಅಭಿಮಾನ

ತುಳುನಾಡು ಇತಿಹಾಸದ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಕನ್ನಡ ಅರಸರ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಗವಾಗಿತ್ತು. ಕದಂಬರಿಂದ ವಿಜಯನಗರದ ವರೆಗೂ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಮೇಲರಸರು ಕನ್ನಡಿಗರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡವಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಸಾಮಂತ ಅರಸರು ತುಳುವರಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರ ಮೇಲಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಕನ್ನಡಿಗರಾದ ಕಾರಣ ಅವರ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಂತೆ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ರಾಜಾಶ್ರಯದ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ತುಳುವಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನ್ನಣೆಯಾಗಲಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಾಗಲಿ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಆದರೂ ತುಳು ಬಲ್ಲ ಕೆಲವು ಕವಿಗಳಿಗೆ ತುಳು ಭಾಷೆಯ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನವು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, ತುಳು ಮಹಾಭಾರತೋ ಕಾವ್ಯದ ಕರ್ತೃಗಳಿಬ್ಬರ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಕನ್ನಡ. ಆದರೂ ಎಲ್ಲಾ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ತುಳುವಿನಲ್ಲೇ ಕೃತಿ ರಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

‘ಪರಲೋಕ ಹಿತಾರ್ಥೋಮಿ ಕನ್ನಡಿಟ್ ಆರಾಧ್ಯೆ ರಚಿತರ್
ತೆರಿತೇನವೆಟೊಂಪೆ ಪಣೆಪ್ಪೆನತ್ತೇ ತುಳುಭಾಷಾ ಕವಿತ್ತೋ’.

(ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, ಸಂಧಿ 1, ಪದ್ಯ 10)

‘ನಳಿನಾಸನೆರನ್ನಿ ಮಹಾಕುಳತಾ ನಡುವಂಟ್ ಪ ನಾಲ್
ತುಳುಭಾಷೆ ಕವಿತ್ತೋ ಪ್ರಸಾದಿಪುಲೇ ಮಮ ಜುಹೆಂಟ್ಪತ್

(ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, ಪದ್ಯ -7)

‘ಪರಲೋಕ ಹಿತಾರ್ಥೋಮಿ ಕನ್ನಡಿಟ್ ಆರಾಧ್ಯೆ ರಚಿತರ್
ತೆರಿತೇನವೆಟೊಂಪೆ ಪಣೆಪ್ಪೆನತ್ತೇ ತುಳುಭಾಷೆ ಕವಿತ್ತೋ.

(ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, ಪದ್ಯ-10)

‘ಶ್ರೀ ಭಾಗವತೋನ್ನಿ ಮಹಾರ್ಣವಂತಾ ಕರತಂತ್ ಪೋಸ್ತ್
ಆಭಾಸೆ ತವಂಗೆಟೊಂಪೆ ಜಲೋ ತಿಗೇಕೊಂಡ್ಕೊಂಡೊ
ಸ್ವಾಭಾವೋ ಪಿನಂತೆ ರೆಚಿಪ್ಪ್ ನತೀ ತುಳುಭಾಷೆಟ್ ಪಾಕೊ
ಶ್ರೀ ಭಾರತ ನಿತ್ಯೋಮ ನೃತ್ತಿಪುಲೇ ಮಮ ಜುಹೆಂಟ್ವತ್.
(ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, ಪದ್ಯ-15)

ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕವಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಕವಿ ಯಾಕಾಗಿ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಮಹತ್ವ ಕೊಡುತ್ತಾನೆಂಬ ಸಂದೇಹ ಬಂದರೂ ಮುಂದಿನ ಪದ್ಯ ಸಾಲುಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ನೀಡಿದಂತಿದೆ.

‘ವೇದೊಂಕುಳೆ ಸಾರೊ ಪಿನ್ನಿ ಜನೋ
ತುಳುಭಾಷೆಂದುವೆಂದ್
ಖೇದೀಪನನೇಪ್ಪೊಡು ಸೂಕ್ತಿಪುಟಾ ತೂ
ವಹಿಯೆನ್ಪೀ
ವಾದಂತುಳೆಯುಂಡಾ ವಿಕಲ್ಪ
ಮತೀಯಯೆಂದೊಮೆನಿತ್ತೊ
ಶ್ರೀ ದೇವಕಿನಂದನ ಲೀಲೇಕುಳೀ ಕಥಕೋತ್ನಣ್
ಬೇದೊ’
(ಶ್ರೀಭಾಗವತೋ, ಪದ್ಯ-16)

ವೇದ ಮಂತ್ರಗಳು ಪವಿತ್ರವಾದ ವಿಷಯಗಳಾದ ಕಾರಣ ಅವುಗಳ ರಚನೆಗೆ ಪವಿತ್ರವಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಬಳಸುವ ಕ್ರಮ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ವಿಷ್ಣುತುಂಗನು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವತವು ವೇದಗಳ ಸಾರ ಅದನ್ನು ತುಳು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದೆಂದು ಖೇದಿಸಬೇಡಿ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ತುಳುವನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಿಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದೆ ವೇದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ತುಳುವಿನಲ್ಲೇ ಬರೆದಿಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಆಧಾರ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಯಾಕಾಗಿ ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳು ಅನೇಕವಿರಬಹುದು. ಪವಿತ್ರವಾದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದಿಡಲು ಶ್ರೇಷ್ಠವಲ್ಲದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ತುಳುವನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಭಾಷೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ದೇವಕೀ ನಂದನನ ಭಾಷೆಗೆ ಮೈಲಿಗೆಯಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದರ ಮೂಲಕ ತುಳು ಭಾಷೆಯೂ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದು ಕವಿಯೇ ಸಾರುತ್ತಾನೆ.

ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಕೃತಿ ರಚಿಸಿದರೆ ಕೇಳಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದೆಂಬ ಅನುಮಾನ ಕವಿಗಿದ್ದರೂ ಆತ ಯಾಕಾಗಿ ತುಳುವಿನಲ್ಲೇ ಕೃತಿ ರಚಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡುವ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ತುಳು ಕವಿಗೆ ಭಾಗವತವನ್ನು ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಜನಪ್ರಿಯಗೊಳಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿರಬಹುದು ಎನ್ನುವಂತಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ತುಳುಲಿಪಿ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಕೇವಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ತುಳು ಲಿಪಿ ಬಲ್ಲವರು ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡವೆರಡನ್ನೂ ಬಲ್ಲವರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಅಭಿಮಾನವೇ ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕವಿಗೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದೆ ಎಂಬ ಊಹೆಯನ್ನು ಇದು ಬಲಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ತುಳು ಮಹಾಭಾರತೋ ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸಿದ ಅರುಣಾಬ್ಜನೂ ತುಳುಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.
‘ತೆಳವುಳ್ಳಾಕುಳು ಭೂಮಿ

¹ ಪಳಂಕುಳು ಕಾವ್ಯ - ಡಾ. ಕಬ್ಬಿನಾಲೆ ವಸಂತ ಭಾರದ್ವಾಜ, ಮು ಸಂ. 10

ತುಳ್ಯ ರಾಮಾಯಣ ಕಾವ್ಯ
ತುಳುಭಾಷೆ ಕವಿಕುಳು ವಿಸ್ತರಿತರೈಯೇರ್
ಅಳಿಯೇನಾಕುಳೆ ಪಾದ
ನಳಿನೊಂತಾ ಮಧುವುಣ್ಣೀ
ಯಿಳೆಟ್ ಭಾರತಕಾವ್ಯ ರಚಿಯೇಪ್ಪುಪ್ಪೆ
(ಮಹಾಭಾರತೂ, ಪದ್ಯ 9)

ತುಳುಭಾಷೆಯ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಕವಿಗಳು ಮೊದಲೇ ರಾಮಾಯಣ ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಪಾದಕ್ಕೆರಗಿ ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಜೇನಿನ ಸವಿಯಂತೆ ಮಧುರವಾದ ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಮೂಡಿಲ್ಲಾರ್ ಮತ್ತು ಶಿವನೆಡುಂಬುರಾರ್ ಎಂಬಿಬ್ಬರು ಒಪ್ಪಿ ಈ ಸುಂದರವಾದ ಕಾವ್ಯ ಅರಳಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮಾಜದ ಮುಖ್ಯರ ಒಪ್ಪಿಗೆ, ಆಶ್ರಯಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಕವಿಗಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕವಿ ಹೀಗೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಿರುವ ಕಾರಣವನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪದ್ಯ ಸಾಲುಗಳು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ದುಷ್ಟರೆಯ್ಯನ ಕಾವ್ಯ
ಭೃಷ್ಟೆಂದ್ ತಳಿತಾರ್ಪೆರ್
ನಷ್ಟೊ ಮಾವೆರ್ ಸಾರೊ ಮುಡೆಪಿನಂತೆ
ಪುಷ್ಟೊ ಮಾವಧಿ ಕೊ ಸಂ
ತುಷ್ಟೆರಾಸ್ತಂದೆ ಕೇಂಡೀ
ಶಿಷ್ಟೇರ್ ಸದ್ಗತಿನಿ ಪ್ರಾಪಿಪೇರಂತೊಂಕೊ
(ಮಹಾಭಾರತೂ, ಪದ್ಯ-17)

ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ರಾಜಾಶ್ರಯ ದೊರೆತಾಗ ಅದು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಪುರಸ್ಕೃತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ಕಾವ್ಯ ಮೈಲಿಗೆ, ಮುಟ್ಟಬಾರದೆಂದು ದುಷ್ಟರು ತಮಾಷೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಆಶ್ರಯದಾತರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಬೇಕು ಎಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಕವಿಗಿರುವುದಾಗಿರಬಹುದು. ಅರುಣಾಬ್ಬನು ಕಾವ್ಯದ ವೃತ್ತಗಳನ್ನು ವೃತ್ತಗಳೆಂದು ಕರೆಯದೆ ತುಳುವಿನಲ್ಲೇ 'ಪಾಡ್' ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಒಂದಕ್ಷರ ಕೇಳಿದರೆ ಮುಕ್ತಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟ ಬುತ್ತಿ ಎಂದರೆ ಅರುಣಾಬ್ಬ ತುಳುಭಾರತೂ ಕಾವ್ಯದ ಅರ್ಥಾಕ್ಷರವಾದರೂ ಎರಡು ಕವಿಗಳಿಗೆ ಕೇಳಿದರೂ ಮುಕ್ತಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟ ಬುತ್ತಿ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಕನ್ನಡದ ಒಂದಕ್ಷರಕ್ಕಿಂತಲೂ ತುಳು ಕಾವ್ಯದ ಒಂದಕ್ಷರಕ್ಕೆ ಕವಿ ನೀಡಿದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಕರ್ಣಪರ್ವದ ಕವಿಯೂ ತಾನು ತುಳುಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತನಗಿಂತಲೂ ಹಿಂದಿದ್ದ ತುಳು ಕವಿಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ತಾನೂ ತುಳುವಿನಲ್ಲೇ ರಚಿಸುತ್ತಾನೆ.

'ಮೇದಿನೀತುಳೆಯುಳ್ಳ
ಭೂದೇವಾಧಿಪರೆ ಶ್ರೀ
ಪಾದಧೂಳಿನಿ ಮೂರ್ಧ್ನಿಫಟಿಜಿಯೊಂಡೆಡ್ಡಾ
ಆದಿತ ಕವಿಕುಳೆ
.....
ನಾದಿತ್ಯಾತ್ಮಜ ಪಾರ್ಥನ ಸಂಗ್ರಾಮಂ'
(ಕರ್ಣಪರ್ವ, ಪದ್ಯ 7)

ಅರುಣಾಬ್ಬ ಹಾಗೂ ವಿಷ್ಣುತುಂಗ ಕವಿಗಳಿಗೆ ತಾವು ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ

ಬರೆದಾಗ ಪಂಡಿತ ವರ್ಗ ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದೇ ಎಂಬ ಅನುಮಾನವಿದ್ದರೂ ತುಳು ಭಾಷೆಯ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನ ತುಳುವಿನಲ್ಲೇ ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು.

ಮಧ್ಯಯುಗದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಪ್ರೇರಣೆ ಭಕ್ತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ, ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಈ ಅಂಶ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ತುಳು ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಶೈವ, ವೈಷ್ಣವ ಭಕ್ತಿಗಳೆರಡೂ ಇದ್ದರು ವೈಷ್ಣವ ಭಕ್ತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ನೀಡಿರುವುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಧ್ಯಯುಗದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ತಾದ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಕಾವ್ಯಗಳ ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭಕ್ತಿ ಕಾವ್ಯಗಳು ರಚನೆಯಾದದ್ದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ತುಳು ಕವಿಗಳೂ ಈಗಾಗಲೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪಾರಾಯಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದ ವಸ್ತುವನ್ನೇ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಮೇಲೂ ವಾಚನ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಾದುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ವಿಷ್ಣುತುಂಗ ಮತ್ತು ಅರುಣಾಬ್ಬರಿಬ್ಬರೂ ತುಳು ಮಾತೃಭಾಷೆಯವರಲ್ಲ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವರು. ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ಕೃತಿಯನ್ನು ಪಂಡಿತ ವರ್ಗ ಕೇವಲವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು ಎಂಬ ಅನುಮಾನವೂ ಅವರಲ್ಲಿತ್ತು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ತುಳುವಿನಲ್ಲೇ ಕೃತಿ ರಚನೆಗೆ ಮುಂದಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಮಹತ್ವದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಇವರಿಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೃತಿಗಳು ರಚನೆಯಾಗಿವೆ ಎಂಬ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಇವರೇ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಕಾಲಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಲೂ ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದರೆ ಪಂಡಿತರು ಕಡೆಗಣಿಸಬಹುದೆಂಬ ಸಂದೇಹ ದೂರವಾಗಿಲ್ಲ. ಇವರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ರಚಿತವಾದ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದ ಮನ್ನಣೆ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಕೃತಿ ರಚಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಇವರಿಗಿರುವ ನಿಲುವುಗಳು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಅನೇಕ ಕವಿಗಳು ತುಳುವಿನಲ್ಲೇ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆಗೆ ಮುಂದಾಗಿರುವುದು ತುಳು ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಅಭಿಮಾನವೇ ಕಾರಣ ಎಂಬುದು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಂಥಾನುಲೇಖ

1. ಡಾ. ವೆಂಕಟರಾಜ ಪುಣಿಂಚಿತ್ತಾಯ(ಸಂ.) 'ಶ್ರೀ ಭಾಗವತೋ' ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ 1984
2. ಡಾ. ವೆಂಕಟರಾಜ ಪುಣಿಂಚಿತ್ತಾಯ(ಸಂ.) 'ಕಾವೇರಿ' ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಗೋವಿಂದ ಪೈ ಸಂಶೋಧನ ಕೇಂದ್ರ, ಉಡುಪಿ 1987
3. ಡಾ. ವೆಂಕಟರಾಜ ಪುಣಿಂಚಿತ್ತಾಯ(ಸಂ.) 'ದೇವಿಮಹಾತ್ಮೆ' ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಗೋವಿಂದ ಪೈ ಸಂಶೋಧನ ಕೇಂದ್ರ, ಉಡುಪಿ 1991
4. ಡಾ. ವೆಂಕಟರಾಜ ಪುಣಿಂಚಿತ್ತಾಯ(ಸಂ.) 'ಅರುಣಾಬ್ಬ ಕವಿಯ ಮಹಾಭಾರತ' ಕರ್ನಾಟಕ ತುಳುಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ 2000
5. ಡಾ. ಕಬ್ಬಿನಾಲೆ ವಸಂತ ಭಾರಧ್ವಾಜ 'ಪಳಂತುಳು ಕಾವ್ಯ' ಮಧುಮತಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು 2001
6. ಡಾ. ವಿಘ್ನರಾಜ 'ರಾಮಾಯಣ' ಮಂಜುನಾಥೇಶ್ವರ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ ಮಾಲೆ, ಉಜಿರೆ 2005
7. ಡಾ. ಬಿ. ಎ. ವಿವೇಕ. ರೈ (ಪ್ರ. ಸಂ.) 'ತುಳುಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ'

ಕನ್ನಡ ವಿ.ವಿ. ಹಂಪಿ 2007

8. ಡಾ. ಪಾದೆಕಲ್ಲು ವಿಷ್ಣುಭಟ್ಟ (ಸಂ.) 'ಮಹಾಜನಪದ'
ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಗೋವಿಂದ ಪೈ ಸಂಶೋಧನ ಕೇಂದ್ರ, ಉಡುಪಿ
2014